

רע"פ 5196/17 - יוסף עדוי נגד משטרת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 5196/17

כבוד השופט ח' מלצר
יוסף עדוי

לפני:
המבקש:

נ ג ד

משטרת ישראל

המשיבה:

בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופט ד"ר מ' רניאל) מתאריך
21.06.2017 ב-ע"ח 46881-06-17

עו"ד רפאל רויטגרונד

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט ד"ר מ' רניאל), ב-
ע"ח 46881-06-17 מתאריך 21.06.2017, בגדרה התקבל באופן חלקי עררה של המשיבה על החלטתו של בית
משפט השלום לתעבורה בחדרה (כב' השופטת מ' דויד) ב-בא"ש 4491-06-17 מתאריך 19.06.2017.

יצוין כבר עתה כי בד בבד עם הגשת הבקשה למתן רשות לערור - המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע החלטתו של
בית המשפט המחוזי הנכבד.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 08.06.2017 הוגש כנגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום לתעבורה בחדרה, במסגרתו נטען כי בתאריך 08.06.2017, בכביש 65 סמוך לקילומטר ה-17, נערכה על ידי המשיבה ביקורת לרכב משא מסוג וולוו (להלן: הגורר), ולגורר שהיה מחובר אליו (להלן: הגרור), המצויים בבעלותו של המבקש. בבדיקה שנערכה בתחנת שקילה במפעל "אמבר", בסמוך לקיבוץ גן שמואל, הוצאו תעודות שקילה לפיהן משקל הגורר היה 37,780 ק"ג, וחרג ב-18% מהמשקל המירבי המותר, העומד על 32,000 ק"ג, ומשקל הגרור היה 31,220 ק"ג, וחרג ב-15.6% מהמשקל המירבי המותר העומד על 27,000 ק"ג – עבירה לפי תקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.
3. מיד בסמוך לאחר מכן, ובאותו היום נערך למבקש שימוע בפני קצין משטרה אשר החליט על הוצאת הודעת איסור שימוש בגורר ובגרור למשך 30 יום, לפי סעיף 57א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), בציינו כי: "מאחר ומדובר בעבירה חמורה הגורמת ת.ד מעצם התנהגותו מהווה מסוכנות למשתמשי הדרך" (להלן: הודעת איסור השימוש; ראו: פסקה 5 להודעת איסור השימוש).
4. בתאריך 12.06.2017 המבקש הגיש לבית משפט לתעבורה הנכבד – בקשה לביטול הודעת איסור השימוש. בתאריך 19.06.2017, בית המשפט לתעבורה הנכבד קיבל את הבקשה, בקובעו כי המשיבה איננה עומדת ברף הראיתי המוטל עליה בשלב זה, של ראיות לכאורה. בית המשפט לתעבורה הנכבד קבע, בהקשר זה, כי המשיבה לא הגישה מסמכים, אשר יכולים ללמד כי מכשיר השקילה, שבו בוצעה השקילה היה תקין בעת ביצוע הבדיקה; כי הוא כויל, כמתבקש, ומהי מידת הדיוק של מכשיר השקילה. בית המשפט לתעבורה הנכבד הוסיף וקבע כי הסטייה שנמדדה במשקלו של הגרור היא סטייה מקובלת, אשר איננה מצדיקה את איסור השימוש בו. אשר לגורר נקבע כי אף הסטייה שנמדדה במשקלו היא סטייה מינורית, וזאת בשים לב לעובדה שלא הונחו בפני בית המשפט נתונים בדבר טיבו של המשקל בו בוצעו השקילות. נוכח האמור – בית המשפט לתעבורה הנכבד קיבל את בקשתו של המבקש, והורה על השבת השימוש בגורר ובגרור לידי המבקש.
5. בתום הדין – בית המשפט לתעבורה הנכבד נענה לבקשת המשיבה לעכב את ביצוע ההחלטה כדי לשקול הגשת ערר, והורה על עיכוב ביצוע ההחלטה, וזאת עד לתאריך 20.6.2017 שעה 11:00.
6. בתאריך 20.06.2017 המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד ערר על החלטתו של בית המשפט לתעבורה הנכבד. בתאריך 21.06.2017 בית המשפט המחוזי הנכבד קיבל את הערר באופן חלקי, כך שאיסור השימוש בגורר ימשיך לחול למשך 30 יום, החל מתאריך 08.06.2017. עם זאת, בית המשפט המחוזי הנכבד התיר את המשך השימוש של המבקש בגרור. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי תעודות השקילה שהציגה המשיבה מהוות ראיות לכאורה, המספיקות לצורך ההליך המנהלי בעניין משקלם של הגורר והגרור, כאשר השאלות בדבר כויל תחנת השקילה ותקינותה יתבררו במסגרת ההליך העיקרי. בית המשפט המחוזי עמד גם על כך שעל פי הוראותיו של צו התעבורה (תקנות קנס), התשס"ב-2002 (להלן: צו התעבורה), כפי שתוקן בתאריך 22.02.2017, הסמכות למתן הודעה על איסור שימוש ברכב נתונה בידי קצין משטרה החל ממשקל החורג ב-15% מהמשקל המירבי המותר. בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע כי, כפי שאישר בא-כוח המשיבה בפני בית המשפט לתעבורה, טווח הסטייה בין המשקל שנמדד בתחנת המדידה לבין המשקל בפועל הוא כ-2%. משכך בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי לעניין הגרור – אין לקצין המשטרה סמכות, לפי סעיף 57א(א) לפקודת התעבורה – לאסור את השימוש בו. בכל הנוגע לגורר, נקבע כי גם בהתחשב באי-הדיוק בשקילה, מדובר בסטייה גדולה מהמשקל המירבי המותר. בהמשך בית המשפט המחוזי הנכבד דחה את טענתו של המבקש לפיה מי שנהג ברכב פעל בניגוד להוראותיו, וכי הוא עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העבירה.

הבקשה לרשות לערור

7. בבקשת הרשות לערור שלפני, המבקש טוען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה עת שקיבל באופן חלקי את ערר המשיבה, וזאת הוא עושה תוך חזרה מסוימת על ההשגות שהעלה בפני הערכאות הקודמות. לשיטתו – המשיבה לא הציגה במסגרת ההליך תעודת כיול לתחנת השקילה, או אסמכתא אחרת לכך שכיול התחנה נעשה לדיוק של עד 2%. המבקש מוסיף וטוען כי החריגה שנמדדה במשקל הגורר הינה מינימלית, וכן טוען כי הוא עשה כל שביכולתו כדי למנוע את ביצוע העבירה המיוחסת לו.

דיון והכרעה

8. לאחר עיון בבקשה ובחומרים שצורפו לה, וזאת אף בלי להידרש לתגובת המשיבה – הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי ככלל מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי" ניתנת מקום בו עולה מן הבקשה סוגיה בעלת חשיבות משפטית, או ציבורית, אשר חורגת מעניינם של הצדדים לתיק, או כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות חריגות ומיוחדות המצדיקות זאת, כגון פגיעה בלתי מידתית בזכויות (ראו: רע"פ 6709/15 דנה שירותי נמל ולוגיסטיקה בע"מ נ' משטרת ישראל (21.1.2016); רע"פ 3960/16 פלדמן נ' מדינת ישראל (12.07.2016); רע"פ 6002/16 פלוני נ' מדינת ישראל (27.10.2016)). הבקשה שבפני איננה עומדת בתנאים הנ"ל, והיא עוסקת כל-כולה בעניינו הפרטני של המבקש. הוא אף לא הצביע על נסיבות חריגות ומיוחדות, המצדיקות מתן רשות לערור. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

9. אף לגופו של עניין – דין הבקשה להידחות.

תקנה 85(א)(5) לתקנות התעבורה קובעת כדלקמן:

"לא יוביל אדם מטען ברכב או עליו ובעל רכב או מי שהשליטה עליו לא יניח ולא ירשה להוביל מטען ברכב או עליו אלא אם כן מבנה הרכב, על כל חלקיו ואבזריו, מתאים להובלת המטען בבטיחות וכאשר ...

(5) המשקל הכולל של הרכב והמטען המובל בו לא יעלו על המשקל הכולל המותר ועל המטען המורשה לפי רשיון הרכב; והעומס על הסרנים לא יעלה על העומס המרבי שנקבע לפי תקנות אלה או בידי יצרן הרכב, לפי הנמוך יותר".

בנוסף סעיף 57א(א)(1) לפקודת התעבורה מוסיף וקובע כי:

"מצא שוטר, לאחר שקילתו של רכב מסחרי, כי הוביל אדם מטען ברכב כאשר משקלו הכולל של הרכב והמטען המובל בו עולה על המשקל הכולל המותר לפי רשיון הרכב, רשאי הוא למסור לנהג הודעה האוסרת את השימוש ברכב (להלן – הודעת איסור שימוש) לתקופה של 30 ימים, ואם במהלך שלוש השנים האחרונות נמסרה הודעת איסור שימוש באותו רכב לפי סעיף זה, או שניתן לגביו צו איסור שימוש לפי סעיף 57ג – לתקופה של 60 ימים, וליטול את רשיון הרכב".

10. בענייננו, לפי עובדות כתב האישום ותעודת השקילה מתאריך 08.6.2017, משקלו הנטען של הגורר חרג ב-18% מהמשקל המירבי המותר. זאת, שעה שחריגה של מעל ל-15% מהמשקל המירבי המותר – מצדיקה, לפי צו התעבורה והסעיפים שהזכרתי לעיל, הטלת איסור שימוש לגביו, כפי שעשה קצין המשטרה במקרה דנן. יתר על כן, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי גם בהתחשב בטווח סטייה של 2% במדידת משקל הגורר – עדיין מדובר לכאורה בסטייה גדולה מהמשקל המירבי המותר על פי הדין, אשר עלולה לסכן את שלומם של המשתמשים בדרך. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע בנוסף כי מתקיימות ראיות לכאורה לעניין משקלו של הגורר. לא מצאתי טעם טוב להתערב בקביעות אלו.

11. נוכח האמור לעיל – הבקשה נדחית, וממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ח' בתמוז התשע"ז (2.7.2017).

ש ו פ ט
